

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym 22 lutego 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia od R. M. kwoty 85731,92 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazano, że powód nabył wierzytelność od banku, z którym pozwany zawarł umowę kredytu, a która została przez bank wypowiedziana. Postanowieniem z 16 maja 2017 roku sprawa została przekazana- z uwagi na to, że roszczenie powoda budzi wątpliwości- do Sądu Okręgowego w S. (...), który z kolei w dniu 19 grudnia 2017 roku przekazał ją do tutejszego Sądu.

(pozew k. 2- 8, pełnomocnictwo k. 39, postanowienia: k. 9 i 46)

W dniu 16 lutego 2018 roku została wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany wniósł sprzeciw w dniu 19 marca 2018 roku zarzucając: nieudowodnienie, że powodowi przysługuje roszczenie objęte pozwem oraz wysokości roszczenia (w tym niespłaconych rat kredytów i odsetek), a także przedawnienie roszczenia. Pozwany wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych w całości i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem z 16 maja 2018 roku Sąd zwolnił pozwanego w całości od kosztów sądowych i ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego. W piśmie złożonym 10 lipca 2018 roku pełnomocnik pozwanego, popierając zarzuty zawarte w sprzeciwie, podniósł nieudowodnienie nabycia wierzytelności przez powoda. Nadto wskazał, że na wypadek nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia (całego) roszczenia podnosi zarzut przedawnienia rat wymagalnym przed 22 lutego 2014 roku (tj. 3 lata przed wniesieniem pozwu). Podniósł nieudowodnienie warunku przelewu określonego w punkcie 17.9 umowy przelewu. Wniósł także o zobowiązanie powoda do złożenia: harmonogramów spłat, rozliczenia odsetek oraz wpłat pozwanego, oświadczeń banku o wypowiedzeniu umów kredytu, na dokonanie których wskazuje w pozwie (s. 3 pozwu- k. 4) oraz o zobowiązanie powoda do „udowodnienia, iż- stosownie do oświadczenia zawartego na stronie 6 pozwu- dochodzone pozwem w tej sprawie roszczenia stały się wymagalne w dniu 2015-03-23.” Pomimo wezwania pełn. powoda zarządzeniem z 20 lipca 2018 roku do złożenia pisma przygotowawczego oraz dokumentów j/w, nie zostały one złożone- pismo wraz z dokumentami zostało zwrócone zarządzeniem z 11 września 2018 roku w oparciu o art. 132§1 zd. 2 kpc.

(nakaz zapłaty k. 59, sprzeciw k. 64, postanowienie k. 119, pismo k. 126, zarządzenia: z 20.07.2018 r- k. 128 oraz 11.09.2018 r- k. 146)

Na rozprawie poprzedzającej jej zamknięcie pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, a na wypadek uwzględnienia powództwa o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Oświadczył, że koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

(protokół rozprawy z 30.11.2018 r k. 153)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 18 kwietnia 2012 roku oraz 27 listopada 2012 roku pomiędzy Bankiem (...) Spółka Akcyjna we W. a pozwanym zostały zawarte umowy o kredyt odpowiednio: nr (...) na kwotę 70000 zł oraz nr (...) na kwotę 50000 zł. Ustalono, że w razie w razie niedotrzymania warunków udzielenia kredytu lub zagrożenia terminowej spłaty kredytu z uwagi na zły stan majątkowy kredytobiorcy bank może m.in. wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia (...) oraz zażądać niezwłocznego kredytu z odsetkami (par. 6.01. ust. 2 umów).

(umowy k. 15- 21)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne. W związku z zarzutami pozwanego należało po pierwsze ustalić, czy roszczenie o zwrot kredytu z odsetkami było wymagalne; tylko takie roszczenie podlega bowiem uwzględnieniu przez sąd, a nadto mogło stanowić przedmiot przelewu (twierdzenie pozwu dotyczyło bowiem zbycia istniejącej, a nie przyszłej wierzytelności). Strona pozwana podniosła kwestię wymagalności roszczenia zarówno w związku z zarzutem przedawnienia roszczenia, jak i okolicznością, czy do wypowiedzenia umowy (skutkującej wymagalnością kredytu) w ogóle doszło. Pozwany domagał się bowiem (pismo pełn. pozwanego z 10.07.2018 r) także wykazania przez powoda zawartego w pozwie twierdzenia, że cedent złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, skutkujące wymagalnością roszczenia w dniu 23 marca 2015 roku. Powód, mimo obowiązku udowodnienia twierdzenia zakwestionowanego przez pozwanego, co więcej mimo wezwania przez Sąd na wniosek pozwanego (zarządzenie k. 128), nie złożył do zamknięcia rozprawy dokumentów na okoliczność wypowiedzenia umowy, a więc oświadczenia o wypowiedzeniu z dowodem doręczenia. Przepis art. 75 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe wymaga wypowiedzenia umowy dla powstania roszczenia banku o zwrot kredytu, co zresztą zostało powielone w umowach o udzielenie kredytu (przytoczony par. 6.01. ust. 2 umów). Zatem roszczenie powoda objęte pozwem nie jest wymagalne.

Przechodząc do zarzutów związanych z przelewem, należy zatem podnieść, że skoro nie zostało udowodnione, że wierzytelność, jakiej dochodzi powód stała się wymagalna (przy czym ponownie trzeba podkreślić, że powód twierdził, że nabył wierzytelność wymagalną, świadczy też o tym wskazana przez niego data wymagalności 23 marca 2015 roku oraz data umowy przelewu 30 listopada 2016 roku), to wierzytelność ta nie mogła być przedmiotem cesji (art. 509§1 kc). Co więcej, powód nie udowodnił, że umowa kompleksowa przelewu (k. 23- 28) z dnia 30 listopada 2016 roku objęła wierzytelności z umów kredytu zawartych między bankiem (cedentem) a pozwanym. Do dokumentów złożonych przy tej umowie dołączono jedynie niepodpisany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy (k. 32), a więc nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego (nie wiadomo, od kogo pochodzi). Pismo pełn. powoda z 9 sierpnia 2018 roku zostało zaś w całości (wraz z załącznikami) zwrócone, a więc nie wywołało skutku związanego z jego wniesieniem (art. 130§2 kpc). W opisanej sytuacji złożony przez powoda (k. 33) nie jest wiarygodnym dowodem na okoliczność istnienia po stronie powoda wymagalnego roszczenia wskutek nabycia wierzytelności od kredytodawcy (wyciąg k. 33). Wreszcie mimo zarzutu pozwanego o nieudowodnienie zaistnienia warunku przelewu w postaci zapłacenia w całości ceny nabycia (pkt 17.9 umowy cesji k. 27 odw.) powód tej okoliczności także nie udowodnił.

Ponadto powód nie wykazał- mimo zarzutu pozwanego w tym zakresie- że dochodzona kwota odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanego, tak co do kapitału, jak i odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98§1 kpc. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu w stawce minimalnej, powiększone o stawkę podatku VAT (podatek dolicza się niezależnie od wyniku sprawy, tj. od tego, czy wynagrodzenie zasądza się od strony przeciwnej, czy przyznaje od Skarbu Państwa).